

A halálba menők

Kicsik, picurkák, picinyek,
borsszemecskék, borsökröcskék,
tökmagok, pöttömök, pirinyók,
a lábuk aprócska, úgy tipeg,
úgy togyog mind-mind, hogyha megy,
ahogyan bírja, lépeget,
rakogatja ügyetlenül, hogyha nem vigyáz,
elesik, fölbukik, a lába még hibás,
ha nem fogná kezét a testvér,
ha nem mondaná, gyere, csak el ne essél,
eltipornák könnyen a többiek,
a sokaság, a rengeteg gyerek.

Még csak most növekszenek,
még csak most nőnek fölfelé.
Még alig-alig
tudnak a világból valamit.
Mi soha annyit, amennyit nemsokára ők.
A világ még túl nagy, túl óriás nekik,
túl nagy ez a tolongás, tülekedés,
a sok még kisebb, a sok nagyobb
fiú, kislány, a sírók, a hallgatók.

Még csak most nőnének, nyúlnának fölfelé,
de már mennek, húzzák a többiek egyfelé.

Fogják egymás kezét, és mennek, mennek,
vonszolja őket a végtelen menet.
Anyá ha nincs is itt,
gyöngye lelküket tartja még,
hogy visszajön megint.
Nem sírnak, mennek, lépegetnek,
de a mécses néha mégiscsak eltörik.
Nem tudnak, nem kívánnak semmit,
csak mennek, lépegetnek, nem kérdezik, meddig,
és nem kérdezik, hová.
Mind csupa tipegés, csupa csoszogás,
még csupa bizalom,
még csupa lány reszketés.

Ha még egyszer járni tanulnak,
adj nekik, Ember, felnőtt, szép halált.